

και βγήκε, μαζί με την καρδιά του, Ίσα, στη Φρεατιόδα. Τό φεγγάρι άσπασε τα κομμάτια τὰ νερά, κ' ἔν' ἀγαράα, χάζιδε τα μάγουλα, κ' ἄγγιζε τ' αὐτὰ καὶ τὰ μαλλιά, σὰ χέρι προπερὸ κ' ἀναστημένο. Ἐκεῖ, πίσω στὸ Ρουσσὸ Νοσοκομεῖο, βόηχαν τὸ Μάια τὸ Ντουρντὴ καὶ τὸ Μπαλὴ τὸ Μήπου. Βόηχαν ἀκόμα κ' ἄλλα δυὸ παιδιὰ. Καὶ τότε γίναν ὅλοι μιά παρὰ, καὶ πρᾶθῆξαν πέρα, πρὸς τὸ γύρο, μ' ἀ- γροφωανόρες καὶ μ' ἀστειά. Ὁ Νότης, μόνον, δὲν ἔδωκε μιλιά. Ὁ Μήπος, τότε, ποδοκᾶσε μιά καρπαλιὰ γερὰ, καὶ τῶθεσε στὰ πόδια. Καὶ κείνος τὸν κινήθηκε, κ' ὄπιστον νὰ στρίψει στὴ γωνιά, τὸν πρό- κανε. Κι' ὁ Μήπος, γιὰ νὰ γλυτώσει τὴ μοιραία πληρωμὴ, τοῦ λέει ξαφνικά :

- Τάμαθες ; Ὁ Μπακουρέλιας γύρῃσε...
- Ὁ Νότης κοινοσοτάθηκε.
- Σοβαρὰ τὸ λές ; Καὶ τότε πρόκανε νὰ πάει καὶ νὰ ρθει ;...
- Ζαῖρω καὶ γὰ ; Ἐφερε πρᾶμα, καὶ τὸ πήγε στὴ ασπλιά.
- Ὁ Νότης πήρε ὕψος σοβαρῶ.
- Θὰ κάτῃσε, γιὰ θὰ φύγει ;
- Θὰ φύγει. Τὴν ἄλλα, πῶκατο' ἔδω χάμου. Ἐχασε καὶ γὰ δὲν Ζαῖρω πόσα. Ἄλλη βολὰ, δὲν τὸ ξαναπαθάνει, λέει...
- Ὁ Νότης ἔβρισκε κάπως συλλογιαμένος.
- Ἦσαν κ' οἱ ἄλλοι, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, κ' ἡ κουβέντα κόπτεκε μὲ μιάς. Ὁ Νάσος, ὅμως, ἄκουσε τὰ τελευταία λό- γα, καὶ μῆτερε ἀμέσως στὴν κουβέντα.
- Γιὰ ποῦνε λέτε ; γιὰ τὸ Μπακουρέλιας ;
- Ὁ Νότης δὲν ἔδωκε μιλιά. Ὁ Μήπος, δ- μως, εἶπε :
- Ναι, ρέ ! Δὲ μιάς εἶπε πὼς θὰ λείπει δυὸ βδομάδες ; Νά, τάκουσε κ' ὁ Νίκος. Δὲ μιάς τότε μὲσ' οὐοῦ Νταλαβέρη ;...
- Ὁ Νίκος τὸ βεβαίωσε, κοινώντας τὸ κεφάλι.
- Ὁ Νότης εἶπε τότε :
- Πάμε στοῦ Νταλαβέρη ;
- Ὅλα βρεθθῆκαν σύμφωνα :
- Καὶ δὲν πάμε ;...

Δυναμώσαν τὸ βήμα, καὶ τράβηξαν, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἔσαν τὸ γύρο τῆς Πειραι- κῆς, ἀμάλται - κ' ἔφταναν σ' ἕναν ἦτοχο κολ- πίσιον, ἕνα μικρὸ μυθὸ τῆς Χερσονήσου. Ἐκεῖ ἦταν ὁ νεκρὸς τοῦ Νταλαβέρη, ὁ πὸ ἐπίσημος ἀτ' ὅλους τὸς νεκρὸδες, ἄσπιον τὸν νεκροβή- θον καὶ τὸν μνησταρχίζηδον, ποὺ ἡ καταδύξι, ἐκείνον τὸν καιρὸ, δὲν τοῦς εἶχε ἀκόμα ξεπα- στρέψει.

Στὴν τελευταίαν ἀρχή, ἀκριβῶς, ἐκεῖ ποὺ κλείνει ὁ μεγάλος γύρος, λίγο πρὶν ἀτ' τὴ μα- κρὴ τῆ γεφυροῦλα, ποὺ φέρει στὸν Δοκίμων τὴ Σχολή, μέσα σ' ἕνα λιμανάκι γραφρῶ, προ- φυλαγμένο ἀτ' ὄλες τίς μοῦρες, ἦταν σπιμένως ὁ νεκρὸς τοῦ Νταλαβέρη. Τὸ νεκρὸ αὐτὸν, τὸν βαστούσε, ἔδω καὶ πέντε χρόνια, ἕνας παλιὸς καὶ περιθῶρος ἐντορθῆρας, ποὺ εἶχε παίει τρεῖς φορὲς - φρόθηρο καὶ τρεῖς τῆς μοιραῖας - ὁ Γάνης ὁ Τσερκεμάρας. Τὸ Νταλαβέρης ἦταν παραποσπύλα. Λεγόνταν, ἀκόμα, καὶ Μενιέτς - ἡ Μενιέτκος, ποὺ χάζιδεκα - ἴσως γὰρ εἶχε ζῆσει καὶ στὴν Πόλη. Φιλόξ. λιγνός, μουριθερός - ἕνα λελέα ἴσως ἔκει πάνω - καὶ, κοντὰ σ' ἄλλα, κο- μοινογυρισμένος, εἶχε κάνει ὄλες τίς δουλειές, καὶ τῶθευσε νὰ γίνε μαγαζάτορας. Στὰ νῆατα του, εἶχε δουλέψει μῶπως σὲ κάποιο φορ- τηγὸ, ποὺ πήγαινε ἴσως τὴν Καλαοῦνα, κάποτε κ' ἀνάμα παραμάτο. Τώρα τελευταία, ὅμως, εἶχε περῆσει λίγο, κ' ἐπ' αὐτόν, τόνα του χέρι κρεμάσανε πωσπύλιον. Μὲ τὰ λίγα παρανάνα ποὺ τοῦ μέναν - εἶχε, ἄλλοτε, πολλά, ἀλλὰ τὰ εἶχε φάει, κἀθε τόσο, σὲ λογιῆ - λο- γιῆ βρωμοδουλιές - θέλωσε νὰ νοικιακρεπτεῖ. Πῆρε τὸ νεκρὸ κα- τοδικὸ του, κ' ἔπασε μεγάλη πωλατεία, ὀρχοντοσ τὸς ἄλλους τὸς νεκρὸδες, χάρις στὴ θεμιτὴ πωλατριάρα του. Ὅποιος περῆσσε στὰ γύρω τοῦ νεκρῶ, δὲ θάβιαιε παρὰ ἕνα ἔξιλον παρατήρημα, μὰ ξεβα- κμένη κ' ἀθλια παραγάκα. Ἴσως νὰ τὸ θαρροῦσε κ' ἀκατορτο. Μό- λει, ὅμως, προχωροῦσσε παραμάσα, θάδρωσσε τριπῆς, κρηφῶνος καὶ ασπλιές, κ' ἕνα βαθὸ καὶ σκαπετὸ λαδύριον, σκαμμένο μὲσ' στὸ βρά- χον, ποὺ λέγαν αὐτὸ, τὰ χρόνια τὰ παλιά, συγχωνοῦσσε μὲ τὴν Ἄ- θηνα... Μέσα κει, ἦταν ὁ νε- κρὸς τοῦ Νταλαβέρη - ἡ στοῦ κοινωπίρου, καθῶς ἦταν γνω- στὸς στὴν περιφέρεια.

Προσπὺ νὰ στῆσει τὸ νεκρὸ τοῦ ὁ κοινωπίροσ, στὴν ἴδια θέση ἀκριβῶς, ἦταν ἕνας ἄ- ἄλος ἴσως ἀκόμα πὸ ἀνεκασ- τὸς - ὁ νεκρὸς τοῦ Μήπου. Ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος, στὸν καιρὸ του, εἶχε δεῖ πολλὰ μεγάλα πρά- ματα. Τὸν εἶχαν γράψει κ' οἱ ἐφημερίδες,

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΞ ΤΟΥ κ. ΜΕΝΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Ο ΣΦΕΤΕΡΙΣΤΗΣ

Ἐνας Τοῦρκος ἤθελε νὰ πᾶη στὸ χατζηλίκι, δηλ. στὸ προ- σάκιον τὸν Ἅγιον τόπον. Εἶχε ὅμως δέκα φλουριά καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὰ πάρη μαζί του, γιὰ νὰ μὴν τὰ χάσῃ.

Στὸ χωριὸ ποὺ σπυμζόταν ἕνας πλούσιος γιὰ τὴν δικαιοσύνη του. Σὲ κείνοσ λοιπὸν πῆγε κ' ἄφησε τὰ λίγα χρήματά του ὁ ἀπλοῦκος Τοῦρκος, χωρὶς μάρτυρες καὶ χωρὶς νὰ πάρη ἀτ' τὰ χέρια του τοῦλά- χιστον ἕνα χαρτί.

Στὴν Ἀνατολή, πέτοιες πολιτείες ἀπαλείωνται, τὸ θεωροῦνε μάλιστα καὶ χάρι, ποὺ βροῖσεται ἕνας χαϊρὴς πιστὸς καὶ τοῦς φυλάει τὰ χρήματά τους, ὅταν ἐκεῖνον ταξιδεύουνε.

Νὰ μὴν τὰ πολιοιοῦμε, ὁ ἀνθρωπος πῆγε μὲ τὸ καλὸ καὶ προ- σάκιονε στοῦς ἄγιους τόπους, ποὺ γεννήθηκε καὶ ποὺ πέθανε ὁ Προφήτης, κ' ὕστερα γύρῃσε καλὸς χατζῆς καὶ πῆγε στὸν πλοῖσιον νὰ γυρῆη τὰ δέκα φλουριά ποὺ τοῦ ἄφησε. Ἐκεῖνος ὅμως, θέλον- τας νὰ τὰ κἀνη δεκά του, τ' ἀρνήθηκε ὀλοσπύλιον καὶ τὸν ἔδωξε.

Ὁ καϊμένος ὁ χατζῆς ἔφυγε κλαίοντας. Στὸ δρόμον τὸν βροῖσκει ἕνας ἔξιπτος συγχωριστός του καὶ τὸν ρωτᾷ, τί ἔχει.

- Ἐδοσα, τοῦ λέει, στὸν πᾶδε ἀνθρωπον δέκα φλουριά καὶ μοῦ τὰ φυλάξῃ, γιὰ νὰ πάω στὸ χατζηλίκι. Τώρα ποὺ γύρῃσα, μοῦ τ' ἀρ- νῆται καὶ δὲ μοῦ τὰ δίνει, γιὰ τοῦτο εἶμαι ἀπελπισμένος.

- Εἶχε μαρτύρους, ποὺ τοῦ τᾶδωκε ;
- Ὅχι.
- Πῆρες κανένα χαρτί ἀτ' τὸ χέρι του ;
- Ὅχι.

- Ἐγὼ τώρα θὰ πάω στὸ σπίτι του, τοῦ λέει ἐκεῖνος, καὶ σὲ λίγο κἀρῆς καὶ σὺ νὰ γυρῆης τὰ χρήματά σου μπροστά μου, χω- ρὶς νὰ δεῖξῃς πὼς πῆγες καὶ πρὶν ἀπὸ μένα καὶ τοῦ τὰ ζήτησε.

Ἔτα λοιπὸν μείνανε σύμφωνα καὶ χωρὶ- στήκανε. Ὁ ἔξιπτος χωριάτης τράβηξε ἴσα στὸ σπίτι τοῦ πλοῖσιου, τὸν χαρῆτρε καὶ τοῦ λέει :

- Ἄγᾶ μου, ἔχω σκοπὸ νὰ ταξιδέψω, μὰ γιὰ νὰ μὴ σέρνω μαζί μου τὰ χρήματά μου, τάφερα νὰ τ' ἀφήσω σὲ σενα, νὰ μοῦ τὰ φυλάξῃς ὄπιστον νὰ γυρῶσω.
- Πόσα εἶνε τὰ χρήματά σου ; ρώτησε ὁ πλοῖσιος τάχα μ' ἀδαφορία.
- Εἶνε ἑκατὸ φλουριά.
- Δώσε μοῦ τὰ κ' ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ φυλά- ξω, σὶν τὰ δεκά μου τὰ μάπα.

Κι' ἐνὸς ὁ ἐπισκεπτης ἔβγαλε τὴ σακκοῦλα του, γιὰ νὰ τοῦ μετρήσῃ τάχα τὰ φλουριά ποὺ

θὰ τοῦ ἐμπιστεύοντανε μῆτερε μέσα ὁ ἄλλος, χαρῆτρε ἀδαφορα καὶ λέει στὴν ἀγὰ :

- Ἄγᾶ μου, δῶσε μου τὰ δέκα φλουριά μου, ποὺ σᾶδωσα νὰ μοῦ τὰ φυλάξῃς, ὅταν πῆγα στὸ χατζηλίκι.

Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ πάρη τὰ ἑκατὸ φλουριά ἀτ' τὸν ἄλλον, τοῦ ἀπο- κριθῆκε :

- Ἐυχαριστῶς, παλληκᾶρι μου. Κι' ἔπρεξε μὲ προθυμία στὸ σεν- τοῦνα του, ἔφερε δέκα φλουριά καὶ τοῦ τᾶδωσε.

Αὐτὸς ἔμα πῆρε τὰ χρήματά του, ποὺ τὰ θεωροῦσε πειὰ χαμένα, ἔχασε τὸ νοῦ του ἀτ' τὴ χαρὰ του, χαρῆτρε κ' ἔφυγε.

Τότε ὁ πρῶτος, κἀνοντας πὼς μετάνιωσε, ἔβαλε ἑσπὰ τὴ σακ- κοῦλα του μὲσ' στὸν κόρπον του κ' εἶπε :

- Ἄγᾶ μου, αὐτὴ τὴ σακμὴ σκέτηρια καλύτερα καὶ μετάνιω- σα, δὲ θὰ ταξιδέψω. Ὅσποσ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προθυμία σου. Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας ἔτσι τὸν πλοῖσιον μ' ἀνοχτὸ στόμα.

H ΧΑΝΟΜΙΣΣΑ ΚΙ Ο ΧΟΤΖΑΣ

Οἱ ἄνθρωποι στὴν Ἀνατολή δὲν φριμζονται καὶ τόσο γιὰ τὴν πό- στρα τοῦ κορμιού τους.

Μιά χανομίσσαι συναπάν- τησε μιά μέρα στὸ δρόμον τὸ χότζα τοῦ χωριοῦ καὶ τὸν ρώ- τησε πὼς αἶει ὁ γόνος τῆς στὸ σχολεῖο.

Ὁ χότζας τῆς ἀποκρίθηκε : - Καλὸς εἶνε, μόνον ποὺ μωρῆει ἀπὸ ἀπλυσιά.

Κι' ἡ χανομίσσαι ποὺ φῶ- νεξε ἀγανακτισμένη : - Ἐγὼ σοβσπειλα ἄνθρω- πο γιὰ νὰ μοῦ μάθῃς γράμμα- τα, δὲ σοβῆτεῖλα λουλοῦδι γιὰ νὰ τὸ μωρῆξῃς...

Ὁ κ. Μένος Φιλίντας. (Σκίτσον τοῦ κ. Προτόπουλου)

